יום ג', כ"ד באלול תשע"ו (27 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, כ"ד באלול בשנת ה'תרצ"ג (1933 למניינם) - נפטר **רבי ישראל מאיר הכהן מראדין** (ה"**חפץ חיים**") - מחשובי הרבנים בדור שלפני השואה. מחבר הספרים "**משנה ברורה**" ו"**חפץ חיים**". מכונה "החפץ חיים" על שם ספרו. [**מקור**]

ספר
שמירת הלשון
עשוי
שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו
ויפתח בו שלשה שערים
וצוצאה תבוישות
וואַרשא
שנ תרנד לק
ШМЕРАТЪ ЛАЗАШОНЪ т. е.
Обережніе языка (воздержаніе умнаго о хорошемъ правилъ)
Отъ Р. М. КАГАНА.
ВАРШАВА 1873.

שמירת הלשון

ספר "**שמירת הלשון**" עוסק בדברי מוסר, ודן בדרכי התמודדות עם הקושי להתגבר על דיבור לשון הרע. שם הספר לקוח מהפסוק במשלי (פרק כ"א, 3) "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו".

...

ספר זה מהווה השלמה לספרו הראשון של המחבר, "חפץ חיים" שעסק בהלכות לשון הרע ורכילות. בהקדמה, מוסבר שאין די בלימוד ספר זה העוסק במוסר ובעידוד לשמירת הלשון ללא ידיעת ההלכות המפורטות בספר הראשון.

נושא שמירת לשון הרע - מטרתו **ליצור חברה מוסרית יותר ואנושית יותר**, אשר מתחשבת בזולת. החפץ חיים הבין כי השמירה על לשון נקייה, הימנעות מדברי רכילות ולשון הרע קשים מאוד לאדם, אך ראה בשמירת הלשון ובאיסורי לשון הרע ורכילות לא רק ציווי מוסרי, אלא בראש ובראשונה הלכה. לכן הוא קרא ללמוד אותן הלכות ודברי מוסר ולהקפיד עליהן מכל משמר, **כשם שמקפידים על הלכות כשרות ושבת**. **[מקור]**

≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈

ה"חפץ חיים" (שעל שמו היישוב [לשעבר קיבוץ] **חפץ חיים** שבשפלה) נפטר שנים מעטות לפני פרוץ מלחמת העולם ה-**II** והשואה. למעשה, הוא נפטר חודשים מספר לאחר עליית היטלר יש"ו לשלטון בגרמניה. אולי לא ברור לנו מה בדיוק היו מניעיו, אך כמעט 60 שנה לפני-כן, הוא הבחין כי צו השעה הוא **להדריך את עם ישראל בדרכי דיבור נאותות ומוסריות**. הוא הבין כי הדרך להכין חברה יהודית תקינה השומרת על מצוות בין אדם לחברו במידה טובה כפי שהיא שומרת על המצוות שבין אדם למקום (הקב"ה) היא ע"י שמירת הלשון – לדעת מה אומרים ומה לא אומרים, מתי מדברים ומתי לא, ולהקפיד על דברי אמת.

בחברה הישראלית כיום, הרגישות להלכות אלה היא ברמה יחסית נמוכה – תכנית הרדיו "**הכל דיבורים**" היא אך דוגמה אחת. ההתמודדות עם האויבים שלנו מצריכה דיבורים ישרים, דבר שנעדר לרוב ...

"אלוקים ניצב בעדת-אל בקרב אלוקים ישפוט."
מתוך פרק התהלים [פ"ב] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

יום ג', כ"ד באלול תשע"ו (27 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ולעומתנו, בחברת אומות העולם, קשה להבחין ברגישות כלשהי לשמירת הלשון. אדרבה...

אך "גלגל השקר" בזירה הציבורית/הבינלאומית אינו, לצערנו, דבר חדש.

הנה דוגמה – אולי **ה**דוגמה - מהדור הקודם -

תורת השקר הגדול - התעמולה הנאצית

כשהחלה התנועה הנאצית לפעול בגרמניה של שנות ה-30, אנטישמיות לא הייתה מושג חדש. העם היהודי ידע היסטוריה ארוכה של דעות קדומות ורדיפות, אלא שהפעם האנטישמיות טיפסה למימד חדש. לשקרים שהופצו על העם היהודי בחסות האג'נדה הנאצית, הייתה השפעה הרסנית ביותר, כזו שלא נראתה מעולם. האנטישמיות באה לידי ביטוי במדיניות לאומית גורפת שכונתה 'הפתרון הסופי' במהלכה, ניסו הנאצים להכחיד את העם היהודי ולמחוק את זכרו מעל פני כדור הארץ.

כדי לעשות זאת, אדולף היטלר ושר התעמולה ג'וזף גבלס הפעילו טכניקת תעמולה מאסיבית שנקראה "השקר הגדול". הביטוי נטבע על ידי היטלר בספרו "מיין קאמפף" והוסבר כשימוש בשקר כל-כך "עצום" ובלתי סביר שלא נותר אלא להאמין לו. היטלר האמין שכולם אומרים שקרים קטנים, אבל רק למעטים יש אומץ לספר שקרים גדולים, לטענתו לא משנה עד כמה השקר מופרך, אם תחזור עליו שוב ושוב, אנשים בסוף יאמינו לו. בחסות טכניקה זו, שכנעו הנאצים את העם הגרמני שהעם היהודי הוא האויב האכזר מכל. הם האשימו את היהודים שהם הגורם לכל הבעיות של גרמניה, כולל להפסד במלחמת העולם הראשונה. [**מקור**]

והיום? לכל נראטיו יש ערך...?